

XI

Đêm cuối cùng của tử tội

Bôrin gài số hai cho xe vượt như tên bắn khỏi cánh cổng đồ sộ của trụ sở Smerch. Nhìn cái tháp canh hình tròn của nhà pha Hỏa lò đứng ngạo nghễ ở góc đường Hàng Bông ruộm, Bôrin cảm thấy trái tim đau nhói. Bệnh nhưc đầu đột nhiên trở lại làm mất hoa lên.

Chòi gác của khám đường trung ương vừa đánh thức trong lòng Bôrin những kỷ niệm đau đớn. Hẳn sang Mỹ, lao đầu vào công tác nguy hiểm, để lại Vương Lệ một món tiền thưởng lờn lao, tưởng vợ hẳn thủy chung, ngờ đâu đã bỏ hẳn theo nhiều người đàn ông khỏe mạnh và xinh xắn khác.

Ruột gan Bôrin sôi lên. Hẳn vừa nói chuyện với đại tá Kamốp. Ngồi sau bàn giấy, Kamốp nhòen miệng cười thân mật khi Bôrin tới :

— Chào thiếu tá. Anattát vẫn mạnh giỏi chứ ?

Bôrin trịnh trọng nâng ly vốt ka do Kamốp rót lên môi. Chắc có việc quan trọng Kamốp mới cho mời hẳn đến gặp. Thoạt tiên, hẳn tưởng bị khiển trách, nhưng khi thấy Kamốp đối xử nồng

hậu hẳn cảm thấy yên dạ. Kamốp chĩa thuốc lá mời, giọng nhẹ nhàng :

— Tôi kêu thiếu tá đến đây để cho thiếu tá biết là thiếu tướng Hôlếp đã đề nghị với trung ương ban tặng huân chương Lênin cho thiếu tá để tưởng thưởng những nỗ lực phục vụ ở Hoa kỳ.

Bôrin choán : vàng cả người. Huân chương Lênin là phần thưởng quý báu nhất đối với người cán bộ Sô viết. Miệng hẳn khô lại, hẳn muốn thốt lời cảm tạ nhưng tiếng nói bị vướng trong cổ họng. Kamốp đứng lên :

— Chỉ có thể thôi. Thiếu tá có thể trở về nhà nghỉ. Trong vài ba tuần nữa sẽ có hồi âm của trung ương. Về đời sống vật chất, thiếu tá còn cần thêm gì nữa không ? Đồng chí Hôlếp ra lệnh cung cấp đủ mọi tiện nghi cho thiếu tá.

Bôrin sững run lên giọng lắp bắp :

— Thưa đại tá, tôi đã đủ rồi.

Lúc ra đến cửa, chợt Kamốp hỏi :

— Đạo này, Vương Lệ đi khá hơn trước chưa ?

Bôrin giật mình :

— Thưa...

— Tê ra thiếu tá chưa liết. Thôi, thiếu tá còn mệt, đừng quan tâm tới lời tôi vừa nói nữa.

Bôrin trợn tròn mắt kinh ngạc :

— Thưa đại tá, tôi biết, tôi biết lắm. Lợi dụng tôi đi công cán xa, vợ tôi đã ngoại tình với người khác. Tôi dợi ơn đại tá nếu cho tôi biết đứa đàn phu là ai.

Kamốp thở dài :

— Bôrin, tôi thương đồng chí rất nhiều. Tôi đau đớn khi được tin gia đình đồng chí còm chằng

lành, canh chẳng ngọt. Không nói thì âm ỉt, nói ra thì đồng chí cũng chẳng làm gì được.

— Tôi sẽ giết chết kẻ nào ngoại tình với Vương Lệ.

— Thôi, đồng chí không giết được hần dân. Hần là nhân vật có thể lực ở đây. Tình địch của đồng chí là Phan Mỹ, trưởng ban RUMID của bộ Ngoại giao.

Bôrin xây xẩm mày mặt, phải dựa vào tường để khỏi ngã. Kamốp rót thêm một ly vodka :

— Đồng chí uống cho lại sức.

Mắt đỏ ngầu Bôrin uống một hơi hết sạch. Uống xong hần xin ly nữa, rồi ly nữa, đến khi chai vodka cạn hai phần ba hần dẫn mạnh cái ly phả xuống bàn, giọng đầy căm hờn :

— Nếu đại tá cho phép, tôi sẽ giết hần ngay bây giờ.

Kamốp vỗ vai Bôrin :

— Theo tập quán, người Nga có danh dự không khi nào để kẻ khác cướp vợ mình. Kẻ nào lăng nhăng với vợ tôi, tôi sẽ hăm vằm ra hàng trăm mảnh, vì thế tôi thông cảm nỗi khổ tâm của đồng chí. Tôi sẵn sàng giúp một tay cho đồng chí, miễn hồ đồng chí hành động nhậm lẹ và hữu hiệu.

Nói đoạn Kamốp rút ngắn kéo, đưa cho Bôrin một tấm hình. Cầm xem, Bôrin tái mặt : trong hình, Vương Lệ đang ngồi trên ghế, mặt ngược lên cho Phan Mỹ hôn, một tay Phan Mỹ luồn dưới áo màu mè bộ ngực tròn trịa. Khốn nạn, nếu Bôrin biết là hình ghép thì sẽ không nghiến răng, quắc mắt, dấm tay thỉnh thịch vào ngực. Một lát sau, Bôrin trở nên bình tĩnh. Hần nhìn thẳng vào mắt Kamốp :

— Xin đại tá cho tôi mượn khẩu súng xianuya. Giọng Kamốp nghiêm nghị :

— Nếu xảy ra chuyện gì, đồng chí đừng nói là súng của tôi, nghe chưa. Đồng chí lấy cái xe nhỏ trong ga ra mà đi, chiều nay trả lại cho Sở.

Quên cả cháo thượng cấp, Bôrin chạy tuốt ra sân, trèo lên chiếc Warburg nhỏ xiu, phóng như bay.

Xe hơi đến bộ Ngoại giao. Linh gác cản lại, Bôrin thò đầu qua cửa xe, giọng hách dịch :

— Có việc gấp. Còn đợi gì mà chưa mở cửa.

Thấy bộ quân phục thiếu tá Hồng quân, tên linh hoảng sợ, vội dạt sang bên, Bôrin chạy thẳng vào sân sau. Tắt máy vội vàng, Bôrin trèo lên gác. Người linh ở cầu thang đứng nghiêm chào, Bôrin hất hàm dặt chân lên hành lang trái nệm êm ru.

Một người linh nữa cầm tiêu liên trước văn phòng của Phan Mỹ. Chẳng nói chẳng rằng, Bôrin tiến lên quạt một quả đĩa rét vào giữa mặt. Tên linh ngã chúi vào tường. Bôrin xô cửa bước vào.

Bản năng gián điệp chuyên nghiệp thức dậy trong lòng. Bôrin trở nên diêm tĩnh một cách lạ thường. Một phép lạ màu nhiệm đã làm hần khỏi bệnh nhức đầu. Hần dút một tay vào túi, lán da chạm vào cái bật lửa xinh xẻo bằng vàng tây, bên trong chứa ba viên đạn xianuya nhỏ xiu, mỗi viên trong vòng ba thước có thể giết chết một con tê giác khổng lồ.

Bôrin đã gặp Phan Mỹ một lần tại Mạc tư khoa. Giáp mặt lần đầu, hần đã tỏ sự khó chịu trước cái nhìn dĩ diêm và trịch thượng của viên trưởng ban tình báo bộ Ngoại giao. Hần còn nhớ

rõ cái bắt tay lạnh lùng của Phan Mỹ tại trụ sở trung ương Smerch. Hắn không ngờ còn gặp Phan Mỹ lần thứ hai, và có thể là lần cuối cùng trong đời. Vì Phan Mỹ phải chết. Chết vì dám ngoại tình với người vợ đầu gối tay ấp của hắn.

Hắn sửa soạn một nụ cười khinh miệt để chào Phan Mỹ. Chào xong, hắn dự định kéo ghế ngồi xuống rồi rút khẩu súng xianuya dờ lên ngang ngực tình địch, kèm theo những lời kết tội đanh thép và rùng rợn :

— Phan Mỹ, anh ngoại tình với Vương Lệ, tôi phải giết anh. Anh muốn trời trăng điều gì không ? Tôi dành cho anh một phút trước khi từ giã cõi đời.

Nụ cười khinh miệt vừa nở trên môi Bôrin bỗng tắt ngấm như ngọn đèn dầu từ mù trước cơn gió cuồng bạo. Bôrin đứng sững trên ngưỡng cửa.

Phan Mỹ đã chờ hắn không biết từ bao giờ. Chờ hắn với một khẩu súng 9 ly, đầu gắn ống bãm thanh dài ngoằng và đen sì. Phan Mỹ dựa lưng vào bàn giấy dày áp hồ sơ, khẩu súng quái ác thủ sẵn trong tay đeo găng trắng, dưới chân là hai con chó mát-típ lông ngắn màu đen, mõm lộ nôi, mặt vuông, đuôi vênh, tai cụp, loại chó săn được huấn luyện đặc biệt cho các công tác gián điệp.

Phan Mỹ lắc mũi súng, giọng đều đều :

— Chào bạn Anattát Bôrin, tôi đợi bạn từ lâu.

Bôrin nói :

— À ra anh biết tôi đến.

— Cố nhiên. Xe hơi anh vào đến cổng tôi đã

biết rồi. Vì tôi ra lệnh cho lính gác nên anh được tự do lên đây. Nếu không anh đã tan xác ngay từ khi đặt chân lên thang lầu. Hừ, anh dám để thật, dám dành ngã tên vệ sĩ của tôi ngoài hành lang. Bôrin, anh đến thăm tôi về việc gì ?

— Anh là kẻ lòng lang dạ thú đã cướp đoạt vợ tôi. Tôi đến đây để tặng anh một viên đạn.

— Hà, hà, anh lạc quan quá. Anh rút giùm bàn tay ra khỏi túi. Chắc anh đã biết hai con mát-típ này. Chính trung ương Smerch đã huấn luyện giùm tôi tại Mạc tư khoa. Tôi chỉ suýt nhẹ một tiếng là chúng cắn anh nát người. Bây giờ, mời anh ngồi xuống ghế, chúng ta sẽ đàm hoàng trò chuyện với nhau. Dầu sao chúng ta cũng là người trí thức, đúng hơn những nghệ sĩ trong nghệ thuật giết người.

— Anh đừng tưởng tôi sợ. Tạm thời, tôi thua anh vì anh có súng trong tay, nhưng lát nữa hoặc mai đây, cán cân lực lượng sẽ nghiêng về tôi, và tôi sẽ giết anh. Giết anh về tội ngoại tình.

— Bôrin, anh ngu lắm. Ngoại tình là danh từ trong tự điển của những thằng đàn ông hèn nhát. Sở dĩ người đàn bà chán chồng đi tìm thú vui với kẻ khác là vì anh chồng bất tài. Vương Lệ, không yêu anh nữa, lẽ ra anh nên lấy làm hổ thẹn, anh nên nghiên cứu xem năng bố anh vì sao, còn như ghen tuông xuẩn động, mang súng đến đây đòi giết người không phải là giải quyết vấn đề.

Tôi không giấu anh là có cảm tình với Vương Lệ. Song tôi coi nàng cũng như hàng trăm người đàn bà khác đã gặp trong đời. Bông hồng

mới nở còn đẹp và thơm. Tôi là khách yêu hoa, hái về cắm vào bình, Trong một tuần lễ, hoa hồng tàn tạ, tôi sẽ vứt vào sọt rác.

Phan Mỹ cười rít lên một cách khoái chí :

— Anh tin hay không, tùy ý. Tuy nhiên, tôi sẵn lòng mời anh coi cuốn an bom người đẹp của tôi. Mời anh dỡ xem có hình vợ anh chưa? Chưa, trăm phần trăm chưa. Làm đến chức vụ cao cấp như tôi thiếu gì đàn bà, lại đeo đẳng một người đàn bà có chồng.

Bôrin ngồi ngáy ra như tượng. Phan Mỹ vẫn giữ nụ cười đắc ý trên làn môi thâm xit :

— Anh lầm rồi. Lầm to rồi. Người ta đã lợi dụng anh để nhờ một cái gai đâm vào mắt.

Bôrin chống chế :

— Không ai lợi dụng tôi cả. Vương Lệ ngoại tình, tôi muốn giết kẻ tình địch, thế thôi.

Phan Mỹ đổi giọng nghiêm nghị :

— Bôrin, anh đừng chối cãi nữa. Tôi đã biết. Cái gì, tôi cũng biết. Kamốp đã lợi dụng anh. Kamốp thù tôi song không giết nổi tôi nên mới bày ra lẩn tránh tuồng để hạ thủ tôi, Ha, ha..., Phan Mỹ không đến nỗi khờ khạo như đại tá Kamốp lắm tướng.

Bôrin đứng phắt dậy :

— Chào anh, tôi về.

Phan Mỹ khoát tay :

— Đầu dễ như thế được. Mời anh ngồi yên trên ghế. Tôi đã sai người dọn phòng cho anh rồi.

Chuông điện thoại reo vang. Cầm lên nghe, Phan Mỹ đột nhiên biến sắc. Hắn nói :

— Phải rượt bắt cho kỳ được. Bắt sống, không được hẳn chết, nghe chưa? Xong xuôi, mang hẳn về đây ngay.

Đoạn, Phan Mỹ quay về phía Bôrin ngo ngác :

— Tôi báo cho anh biết một tin quan trọng, vô cùng quan trọng. Thiếu tướng Hôlêp vừa bị ám sát trên đường Hang Lọng, và tôi đã biết được kẻ chủ mưu.

Mặt Bôrin tái xanh như trầm đỏ. Hắn lắp bắp :

— Thiếu tướng Hôlêp bị giết ...

— Phải, tướng Hôlêp. Người chủ mưu là ai, anh biết không? Là đại tá Kamốp.

Bôrin há miệng toan phản đối, song Phan Mỹ khoát tay :

— Tôi biết anh sẽ gán cổ cãi giùm cho Kamốp. Anh ngu lắm. Anh chỉ là con cờ trong tay Kamốp. Hắn bố trí ám sát Hôlêp để đổ tội cho tôi. Song tôi đã nắm được bằng cứ cụ thể. Tôi là nhân vật có thể lực. Mặc dầu anh là thiếu tá Hồng quân, nhân viên của Smerch, tôi vẫn có thể giết anh như giết con ruồi. Nhưng anh là người vô tội. Vì thương hai anh, vì không muốn vợ anh phải góa bụa, tôi sẵn sàng tha chết cho anh. Với một điều kiện...

Bôrin lặng thinh. Phan Mỹ bấm chuông, hai vệ sĩ to như hộ pháp hiện ra ở cửa hông bí mật. Hắn chậm rãi ra lệnh :

— Dẫn thiếu tá xuống phòng A-8.

Rồi quay về phía Bôrin :

— Tối nay, tôi sẽ cho anh biết điều kiện.

Bôrin vùng vằng :

— Anh không có quyền bắt giữ một sĩ quan Xô viết cao cấp.

Phan Mỹ cười ha hả :

— Tôi cứ bắt, anh làm gì tôi.

Bôrin lùi lùi bước ra cửa. Một tên vệ sĩ nín lấy áo hắt, giạt mạnh. Bôrin hoảnh tay, đánh một đòn nhu đạo cực hiểm. Nhưng một quả phát thủ đã giáng vào đầu. Bôrin loạng choạng một giây rồi ngã gục xuống. Tên vệ sĩ xốc hắt lên vai, nhẹ như nhái bét, rồi chạy thoăn thoắt ra ngoài hành lang.

Một nữ thư ký từ cửa hông bước vào trao cho Phan Mỹ một tờ giấy màu xanh lá cây. Hắt hất hàm :

— Dấu tay của hung thủ phải không ?

Người thư ký cung kính dạ một tiếng. Vừa đọc qua giòng chữ thứ nhất, Phan Mỹ giạt mình :

— Trời ơi, lại hắt nữa.

Hắt ngắc lại tên vệ sĩ :

— Xuống phòng giam giải hung thủ lên đây. Phải xiềng hai chân lại và còng tay ra sau lưng, nghe chưa. Hắt là đứa nguy hiểm lắm đấy. Nguy hiểm số một ở Đông nam á.

Một mình trong phòng, Phan Mỹ chấp tay sau dít, miệng lầm bầm :

— Hừ, Z.28. Phen này liệu mày còn trốn thoát được không ?

.....

Văn Bình không ngạc nhiên khi thấy tài xế lái vào bộ Ngoại giao và chạy thẳng vào sân sau. Chàng được dẫn vào một căn phòng nhỏ, cửa đóng kín mít, có lối đi xuống hầm.

Chàng được biết phần lớn cơ sở của Phan Mỹ đều ở dưới hầm, một cái hầm rộng, đào sâu năm thước, trang bị đủ tiện nghi.

Nhà hầm thấp đèn né ông sáng như ban ngày. Chàng ngồi xuống ghế sắt nét mặt bình thân. Chàng thừa biết số phận đích dành cho chàng. Tra tấn. Khai thác. Hành quyết. Sau nhiều lần hoạt động nghênh ngang ở Hà Nội, chàng la tử thù của các cơ quan an ninh, chàng đã bị bắt và đã trốn thoát trong đường tơ, kẽ tóc, lần này chắc họ không để chàng trốn thoát nữa. Vì vậy chàng vẫn điềm tĩnh. Điềm tĩnh chờ cái chết. Điềm tĩnh chờ cơ hội cao bay xa chạy.

Một thiếu phụ đứng tuổi mặt lạnh như tiền bưng một cái hộp sắt hình vuông đến bên chàng. Nấp hộp mở ra Văn Bình hơi giật mình. Bên trong là dụng cụ lấy dấu tay.

Thiếu phụ cầm bàn tay của Văn Bình đề lên một tấm kính phết mực in màu đen. Năm ngón tay của chàng được in rõ ràng lên giấy trắng. Trong vòng mười phút, những dấu tay này sẽ được đưa xuống phòng căn cước, và nhân viên của Phan Mỹ chỉ cần nửa giờ là phăng ra chàng.

Tống Văn Bình, tức Z. 28 bị bắt ! Phan Mỹ sẽ mở yến tiệc ăn mừng. Z.28 sa lưới, cơ quan an ninh Hà Nội từ nay được ăn no, ngủ kỹ.

Lấn tay xong, thiếu phụ còng tay chàng lại như cũ. Mùi mồ hôi nồng nặc từ người thiếu phụ tỏa ra làm chàng lộn mửa. Bộ ngực vĩ đại của thiếu phụ — một thành tích vẻ vang về kích thước cũng như về mũi nhọn không kém thua các